

استطیل سبز

استرالیا در دام پرسی خفه شد

بانکی‌های مدعی

آمریکا این بازی را با ضرباتکی متفاوت آغاز کرد؛ جایی که انتخاب کرد بازی را تند، عمودی وبی ملاحظه آغاز کند. پرسی از جلو مثل موجی کوتاه اما کوبنده بالا آمد و استرالیا با پیش از آن که در زمین مستقر شود، به اشتباه کشاند؛ گل به‌خودی برچس، فقط یک حادّه نبود، امضای همان فشار برنامه‌ریزی‌شده بود. در غیاب پولیسلیچ، آمریکا به‌جای ستاره‌محوری، به یک ارکستر تبدیل شد؛ هر خط، نت خودش را به‌موقع نواخت. گردش توپ با حداقل مکث، ریتم دفاع استرالیا را شکست و فضاها یگی یکی باز شدند. بالوگان در این میان، شبیه یک مهاجم کلاسیک نبود؛ بیشتر به یک «مختل‌کننده نظم» شباهت داشت. مدام بین خطوط لغزید، مدافعان را از جای‌شان بیرون کشید و با لمس‌های کوتاه، جریان حمله رازنده نگه داشت. استرالیا با بازی مستقیم و اتکا به توپ‌های بلند سعی کرد معادله را ساده کند، اما سادگی در برابر این نسخه از آمریکا جواب نداد. دروازه بیج تا مرز فروپاشی رفت و در نهایت ضربه دوم تیر خلاص را زد. بانکی‌ها بازی را پیش از رسیدن به گره اصلی گروه بیستند؛ حالا برای صدرنشینی، فقط یک تساوی کافی است. این پیروزی، صرفاً عبور از یک مرحله نبود؛ خط و نشانی متفاوت بود از تیمی که ییاد گرفته چطور بی‌سروصدا، خطرناک باشد.

اسکاتلند در شوک گل زودهنگام

نسخه حساب‌شده مراکش

مراکش بازی را با یک لحظه برق‌آسا آغاز کرد؛ گلی زودهنگام که هنوز بازی شکل نگرفته، سرنوشتش را تغییر داد. این گل، بیش از آن‌که صرفاً یک برتری عددی باشد، ضربه‌ای روانی به اسکاتلند بود؛ تیمی که از همان ابتدا مجبور شد دنبال بازی بی‌دود، پس از این شروع تند، مراکش هوشمندانه عقب‌نشست و کنترل را به شکل دیگری در دست گرفت. فاصله خطوط کم و فضاها بسته شد و اسکاتلند با وجود مهاجمان دانش‌من توپ، راهی به دروازه پیدا نکرد. مالکیتی که بی‌خطر بود و شوت‌هایی که بیشتر از آن‌که تهدید باشند، رفغ تکلیف به نظر می‌رسیدند. در میانه میدان، براهم با پاس‌های دقیقش جریان بازی را هدایت می‌کرد؛ پاس‌هایی که دفاع را از تعادل خارج می‌کردند. سایپارام با هوش حرکتی و زمان‌بندی مناسب، از همان فرصت ابتدایی بهترین استفاده را برد؛ بازیکنی که حالا به یکی از چهره‌های برجسته این تورنمنت تبدیل شده است. نبود النصری هم در این ساختار تیمی، چندان به چشم نیامد. مراکش نشان داد که برای بردن، همیشه نیاز به حمله مداوم نیست؛ گاهی یک ضربه به‌موقع و سپس مدیریت بازی، کافی است. اسکاتلند اما پیش از دیدار سخت با برزیل، باید پاسخ‌های بهتری پیدا کند.

ترکیه در تله خودش گیر افتاد

معجزه به سبک پاراگوئه

آن هم در همان ثانیه‌های ابتدایی، قفل را باز کرد و بلند، کعبه را دور انداخت. گل گالازا در ثانیه ۶۴، فقط یک شروع سریع نبود؛ یک «بی‌نظمی هدفمند» بود. در چهار دقیقه‌ای که در آن هم گل زد و هم کارت گرفت، چهره‌ای از بازیکنی ساخت که روی مرز کنترل آشوب بازی می‌کند. بعد از آن، پاراگوئه به عقب خزید؛ نه از سرترس، بلکه برای ساختن یک دیوار فشرده و خفه‌کننده.

ترکیه با مالکیت بالا و شوت‌های پر تعداد، بیشتر به تیمی شبیه بود که «می‌خواهد» گل بزند، نه تیمی که «می‌داند چگونه» گل بزند. تصمیم‌های عجولانه، ضربات بی‌دقت و کمبود خلاقیت در لحظه آخر، همه دست به دست هم دادند تا این حمله بی‌پایان، بی‌ثمر بماند.

قانون نانوشتنه فوتبال دوباره تکرار شد؛ همیشه تیمی که بیشتر می‌زند، برنده نیست. پاراگوئه، حتی با ۱۰ نفر، بازی را نه با توپ، بلکه با زمان و تمرکز برد. ترکیه‌ا، اما این شکست، به شکلی پاورنکردنی از تورنمنت کنار رفت؛ حذفی که از هر شکستی، شکست‌انگیزتر است.

سلستو با کنترل سرد صعود کرد

هائیتی در قفس طلایی!

برزیل این بازی را با آرامش یک تیم بزرگ مدیریت کرد؛ نه عجله‌ای برای گل زدن داشت و نه نیازی به هیجان اضافه. از همان دقایق ابتدایی، مالکیت توپ به شکلی طبیعی در اختیار سلساو قرار گرفت و هائیتی بیشتر در نقش تیمی قرار گرفت که باید بدود تا فقط فاصله‌ها را کمتر کند. گل‌ها نتیجه فشار لحظه‌ای نبودند، بلکه حاصل تلاوم در پاسکاری و باز کردن آرام فضاها بودند. برزیل با ریتمی کنترل‌شده بازی را جلو برد؛ هرچه زمان گذشت، زمین برای هائیتی کوچک‌تر و مسیرها بسته‌تر شد. در چنین شرایطی، مقاومت بیشتر شبیه عقب‌نشینی طولانی بود تا یک برنامه تاکتیکی واقعی. در این میان، ورود رایان ۱۹ ساله یکی از نکات مهم بازی بود؛ بازیکنی که خیلی زود خودش را در جریان یک تیم بزرگ پیدا کرد و نشان داد برزیل همچنان به جوان‌اعتماد می‌کند، حتی در سطح جام جهانی. حضور او در جمع جوان‌ترین‌های تاریخ این رقابت‌ها، ادامه همان سنت همیشگی فوتبال برزیل است. وینیسوس هم بار دیگر نقش تعیین‌کننده‌اش را نشان داد؛ بازیکنی که هم در گل‌سازی و هم در تمام‌کنندگی تأثیر گذاشت و جریان بازی را در لحظات حساس تغییر داد. هائیتی اما در نهایت نتوانست از فشار مداوم فرار کند و با این شکست، خیلی زود از رقابت‌ها کنار رفت.

«ایران» دومین بازی تیم ملی در مرحله گروهی جام جهانی ۲۰۲۶ را بررسی می کند

رویای صعود هنوز زنده است

سینا حسینی / تساوی ایران برابر نیوزیلند در بازی اول و توقف بلژیک مقابل مصر، بازی‌های این گروه را به یک معادله کاملاً فشرده و حساس تبدیل کرده است؛ جایی که دیگر هیچ تیمی فرصت اشتباه ندادار و هرامتیاز می‌تواند سرنوشت صعود را جابه‌جا کند.

ایران در مسابقه اول خود در این گروه نشان داد که در فاز حمله، تیمی زنده و خطرناک است و توان خلق موقعیت دارد، اما در فاز دفاعی همچنان بی چالش فاصله بین خطوط و ناهماهنگی در زمان انتقال‌ها روبه‌روست. همین مسأله اگر مقابل تیمی مثل بلژیک تکرار شود، می‌تواند خیلی سریع به یک نقطه آسیب‌پذیر تبدیل شود. در سمت مقابل، بلژیک با وجود تساوی برابر مصر، همچنان تیمی با کیفیت فردی و ساختاری بالاست و با حضور بازیکنانی مثل کوین دبروینه، روملو لوکاکو و جرمی دوکو در هر لحظه می‌تواند جریان بازی را تغییر دهد. و از کوچک‌ترین فضاها بیشترین بهره را ببرد.

وحید رضایی: مربی فوتبال در گفت‌وگو با «ایران»:

مقابل بلژیک اشتباه ممنوع!

مهری زنجبیر / وحید رضایی، مربی تیم فوتبال شمس آذر، با اشاره به دیدار حساس تیم ملی مقابل بلژیک در دومین بازی جام جهانی ۲۰۲۶، این مسابقه را یکی از دشوارترین آزمون‌های شاگردان قلعه‌نویی می‌داند؛ دیداری که به اعتقاد او، کوچک‌ترین لغزش می‌تواند هزینه‌ای سنگین داشته باشد. او در ابتدای تحلیل خود درباره این بازی حساس تأکید می‌کند که ایران باید با نهایت آمادگی ذهنی و بدنی وارد میدان شود و در عمل اجازه ریسک به خود ندهد: «همه می‌دانند بازی با

وحید رضایی محور اصلی موفقیت ایران را نه در حمله، بلکه در انسجام دفاع تیمی می‌بیند؛ جایی‌که به باور او، فاصله خطوط و کنترل فضا تعیین‌کننده خواهد بود. «اول باید دفاع تیمی ایران قوی باشد و زمانی که توپ لوری رود مهاجمان و هافبک باید فاصله خطوط را به خوبی رعایت کنند تا فضایی برای پا به توپ شدن بازیکنان حریف فراهم نشود. مهم این است که فاصله‌ها به هم نزدیک شود و بین خطوط به بازیکنان فضا ندهند و بازیکنان خوب حریف مهار شوند. خیلی جاها باید بازیکنان حریف دو به دو، سه به دو شوند و پوشش خوبی به وجود آید تا وقتی بازیکنی درگیر می‌شود بقیه او را خوب پوشش بدهند تا برای حریف موقعیت حمله پیش نیاید.»

او در ادامه به شکل دقیق‌تری وارد فاز آنالیز فردی ستاره‌های بلژیک می‌شود و مهار روملو لوکاکو و کوین دی‌بروینه را کلید اصلی بازی می‌داند.

او درباره مهاجم قدرتمند بلژیک توضیح می‌دهد: «لوکاکو با دو محوطه ۱۸ قدم خیلی خطرناک است. تنها راهکار مهار لوکاکو دور نگه‌داشتن او از ۱۸ قدم است و البته نشان‌دادن اجازه فرخشی به او، هرچند کار خیلی سختی است. مدافعان باید سریع دو به یک شوند یعنی دفاع او را در فشار نگه دارند و هافبک‌ها هم او را دو به دو بگیرند. در ارسال‌ها نباید او را کم کنند چون جایگیری خیلی خوبی

«هررا» با کسی تعارف ندارد

یادداشت

پاسرهنگ

کارتشاس داوری

داریو اومبرتو هررا، داور باتجربه و پرحاشیه آرژانتینی که سابقه قضاوت در فینال‌ها، سوپرکلاسیکو‌ها و مسابقات بزرگ قاره‌ای را در کارنامه دارد، اکنون مأموریت قضاوت دیدار حساس ایران و بلژیک را برعهده گرفته است؛ مسابقه‌ای که با توجه به شرایط جدول و وزن امتیازات، می‌تواند از همان ابتدا زیر فشار روانی و فنی بالایی قرار

بلژیک اولین بازی سخت تیم ملی فوتبال ایران در جام جهانی است. اما مهم است که بازیکنان باید در بهترین شرایط روحی و آمادگی جسمانی باشند. بازیکنان امشب باید خوب بچنگند و با دفاع خوب فرصت به حریف ندهند. بدون شک آنها با یک اشتباه خیلی سریع تنبیه می‌شوند، چرا که بلژیک بازیکنان خیلی خوب و با کیفیتی دارد و ایرانی‌ها حق اشتباه مقابل آنها را ندارند و تا آنجایی که می‌توانند باید بدون ریسک، قوی و محکم بازی کنند تا نتیجه بگیرند.»

دارد و بین دفاع‌ها جا می‌گیرد و بنابراین مدافعان و گلر باید خیلی هوشیار باشند. بازی با بلژیک بازیکنان همه باید زیاد بدوند و پرس قوی داشته باشند تا بازیکنان باکیفیت بلژیک موقعیت و فرصت پیدا کنند.»

او در ادامه به توانمندی‌های کوین دی‌بروینه اشاره می‌کند: هافبکی که از نظر رضایی، حتی با افت احتمالی فیزیکی، همچنان مغز

متفکر بلژ یک است: «دی‌بروینه یکی از قوی‌ترین هافبک‌های دنیاست اما حالا سن و سال باعث شده تا او تحرک لازم را نداشته باشد. تیم وقتی توپ ندارد باید دی‌بروینه را پیدا کند و حتماً یک بازیکن نزدیک او حرکت کند تا اجازه ندهد برای هم تیمی‌هایش موقعیت بسازد. پاس‌های رو به جلو، پاس‌های بین خطوط و پاس‌های بین خط دفاعی حریف اجازه دهند تا او پاس‌ها را به بازیکنان مد نظرش برساند.»

رضایی، بر ضرورت بازی هوشمندانه و حساب‌شده تیم ملی تأکید می‌کند: «تیم باید خیلی هوشمندانه بازی کند. بازی بلژیک مقابل مصر را دیدیم. مصر خیلی باکیفیت بازی کرد و اجازه موقعیت به حریف نداد.

حالا همچنان در فاز فردی بسیار خطرناک است. برای ایران، در بازی مقابل بلژیک، تغییر اصلی باید در منطق دفاعی باشد، نه فقط در نفرات. بهترین نسخه در این بازی همچنان ۴-۲-۳-۱ در شروع بازی است، اما در فاز بدون توپ باید به ۴-۱-۴-۱ فشرده تبدیل شود تا مرکز زمین کاملاً بسته شود و دی‌بروینه فضای بین خطوط را از دست ندهد. یکی از هافبک‌ها باید نقش کاملاً تخریبی و سایه مستقیم روی او داشته باشد تا اجازه ندهد بازی از مرکز زمین هدایت شود.

در کنارها، ایران باید با دقت بیشتری عمل کند، چون بخش مهمی از تهدید بلژیک از حرکت‌های انفجاری جرمی دوکو و نفوذ از نیم‌فضاها شکل می‌گیرد. فول‌بک‌ها نباید بی‌گدار جلو بروند و باید همیشه یک لایه پوششی پشت خود داشته باشند تا روملو لوکاکو در فضای پشت مدافعان تفرقه‌بند نشود. کنترل عمق خط دفاعی در این مسابقه حیاتی است، چون بلژیک حتی با یک پاس عمقی

قاره را قابل توجه ارزیابی می‌کند: «من

بازی‌گره با مکزیک را دیدم، کره خیلی باکیفیت بازی می‌کرد و تیم برتر میدان بود تا حدی که توپ به پای مکزیک نمی‌خورد و روی یک اشتباه فافلگیر شدند و باختند. ژاين هم با برنامه بازی می‌کند، پرسینگ قوی و دوندگی خوبی

دارد. آسیایی‌ها در مجموع خوب کار کردند. تیم‌ها باید تمرکزش را روی کار خود بگذارند. باید کیفیت فنی خود را بالا ببرد تا جلوی تیم خوب بلژیک با دفاع خوب و دوندگی و ندادن موقعیت، نمایش عالی داشته باشد. البته آنالیز قوی و دقیق هم خیلی به تیم کمک می‌کند.»

بازی خاص در گرامی لس آنجلس

ستاره‌بازی!

در لس آنجلس، زیر آفتاب مستقیم ظهر، دیدار ایران و بلژیک در شرایطی ویژه برگزار می‌شود؛ جایی که هیچ چیز پنهان نمی‌ماند و هراشتباه، همان لحظه به چشم می‌آید. تیم ملی ایران با هویتی مشخص پا به میدان می‌گذارد؛ تیمی که تنها یک هدف را دنبال می‌کند: صعود. یوزه‌ای ایرانی در پنج دیدار اخیر خود سه پیروزی، دو تساوی و ۱۲ گل زده ثبت کرده‌اند؛ آماري که از تیمی در حال رشد و تحول حکایت دارد. تیمی که هر زمان فضا پیدا کند، با سرعت و صراحت در سمت دروازه حریف هجوم می‌برد. آخرین دیدار برابر نیوزیلند نیز همین واقعیت را آشکار کرد؛ مسابقه‌ای که ایران دو بار از حریف عقب افتاد، اما هر بار به بازی بازگشت و نتیجه را جبران کرد؛ نشانه‌ای روشن از روحیه مقاوم و بازگشت‌پذیر این تیم. در سوی مقابل، بلژیک تیمی منظم، حساب‌شده و ساختارمند است. این تیم در پنج بازی اخیر خود شکست نخورده و با ۱۴ گل زده و تنها ۴ گل خورده، آماری قابل اتکا به ثبت رسانده است. آخرین بازی آنها برابر مصر با تساوی ۱-۱ به پایان رسید؛ دیداری که در آن مالکیت توپ و خلق موقعیت در اختیارشان بود، اما در نهایت تنها یکبار به گل رسیدند و نتیجه، رضایت کاملشان را تأمین نکرد. شرایط آب‌وهوایی لس آنجلس نیز می‌تواند به عاملی تعیین‌کننده تبدیل شود. گرمای شدید ریتم بازی را کند و تصمیم‌گیری‌ها را دشوارتر می‌کند. در چنین فضایی، ایران بیش از هر چیز به ضد حملات سریع و کوتاه تکیه خواهد کرد، در حالی که بلژیک تلاش می‌کند با پاسکاری‌های منظم و کنترل میانه میدان، جریان بازی را در اختیار بگیرد. در این جدال، ستاره‌های نقش‌کلیدی دارند؛ مهدی طارمی برای ایران بازیکنی است که می‌تواند در لحظه‌های حساس، مسیر بازی را تغییر دهد. در سوی داور، کوین دی‌بروینه مغز متفکر بلژیک است، روملو لوکاکو تمام‌کننده حملات و جرمی دوکو سرعت و عمق را به خط حمله اضافه می‌کند.

بازیکن دردرساز شود؛ موضوعی که در برخی مسابقات بین‌المللی نیز به آن واکنش جدی نشان داده شده است. بنابراین بازیکنان باید نسبت به این جزئیات رفتاری کاملاً آگاه باشند، چرا که فوتبال حرفه‌ای امروز فقط کیفیت فنی نیست، بلکه مدیریت رفتار نیز هست.

هررا در ۴۱ سالگی همچنان از نظر آمادگی جسمانی در سطح بالایی قرار دارد و مانند بسیاری از داوران تراز اول جهان، قضاوت او با فعالیت کاملاً حرفه‌ای و ورزشی می‌داند که نیازمند تمرین، آمادگی و تمرکز دائمی است. این همان استاندارد است که فوتبال مدرن از داوران خود انتظار دارد؛ استناداری که در سطح بالایی جام جهانی، بدون آن نمی‌توان دوام آورد.

ملی‌پوشان ایران باید با تمرکز کامل وارد زمین شوند؛ بدون درگیر شدن با حواشی، اعتراض‌های طولانی یا جدل‌های لفظی با داور و بازیکنان حریف. در چنین بازی‌هایی، یک کارت زرد اضافی یا یک واکنش احساسی می‌تواند در ادامه تورنمنت هزینه‌ساز شود و تیم را در دیدارهای بعدی، از جمله مقابل مصر، تحت فشار قرار دهد.

نکته مهم دیگر، توجه به تغییرات و حساسیت‌های جدید قوانین داوری در فوتبال روز دنیاست. برخی رفتارهای غیرمستقیم مانند پوشاندن دهان هنگام اعتراض یا گفت‌وگو با داور، در چارچوب تفسیرهای جدید می‌توانند شائبه رفتار غیرورزشی ایجاد کند و حتی برای

نیوزیلند	دوشنبه ۴ تیر	جدال آرام
مصر	ساعت ۴:۳۰ باامداد	اما خطرناک

در یکی از بازی‌های آرام اما مهم مرحله گروهی جام جهانی، تقابل نیوزیلند-مصر بیشتر شبیه نبرد دو سبک متفاوت است تا یک مسابقه معمولی. نیوزیلند با همان هویت همیشگی‌اش وارد زمین می‌شود؛ تیمی منظم، ساده و مستقیم. بازی را با پیچیده نمی‌کند، دنبال مالکیت طولانی نیست و بیشتر روی بستن فضا‌ها و استفاده از توپ‌های بلند حساب می‌کند. هدفش کاملاً روشن است، کم اشتباه بودن و گرفتن نتیجه از حداقل موقعیت‌ها. در سوی مقابل، مصر با تجربه و کیفیت فردی بالاتر پا به میدان می‌گذارد. تیمی که دوست دارد توپ در اختیارش باشد، آرام بازی را جلو ببرد و با پاس‌های حساب‌شده به دروازه نزدیک شود. آنها معمولاً برای رسیدن به گل، صبر می‌کنند و به لحظه مناسب تکیه دارند.

بازی در میانه میدان شکل واقعی خودش را پیدا می‌کند؛ جایی‌که نیوزیلند می‌خواهد فضا را ببندد و بازی را به جلو ببرد و مصر تلاش می‌کند با حرکت و پاس‌های سریع، همین قفل را باز کند. هرچه بازی جلدتر برود، فشار مصر بیشتر و عقب‌نشینی نیوزیلند عمیق‌تر می‌شود.

این دیدار بیشتر از آنکه یک بازی پرهیجان باشد، یک نبرد صبورانه است؛ جایی‌که یک اشتباه کوچک یا یک لحظه تمرکز می‌تواند همه چیز را تغییر دهد.

دی‌بروینه

یکی از قوی‌ترین

هافبک‌های

دنیاست اما

حالا سن و

سال باعث

شده تا او

تحرک لازم

را نداشته

باشد. تیم

وقتی توپ

ندارد باید

دی‌بروینه

را پیدا کند

و حتماً یک

بازیکن

نزدیک او

حرکت کند

تا اجازه

ندهد برای

هم‌تیمی‌هایش

موقعیت

بسازد

^[1] او در ادامه به توانمندی‌های کوین دی‌بروینه اشاره می‌کند: هافبکی که از نظر رضایی، حتی با افت احتمالی فیزیکی، همچنان مغز متفکر بلژیک است: «دی‌بروینه یکی از قوی‌ترین

^[2] او در ادامه به توانمندی‌های کوین دی‌بروینه اشاره می‌کند: هافبکی که از نظر رضایی، حتی با افت احتمالی فیزیکی، همچنان مغز متفکر بلژیک است: «دی‌بروینه یکی از قوی‌ترین